

KURÝR

Divadýlko v Rakovníku...

*Každým rokem kolem Velikonoc přichází divadelní měření sil a sbírání zkušeností na krajské výběrové přehlídce Wintrův Rakovník. Na letošní 32. ročník bylo naše Divadýlko vybráno s autorskou hrou **RUE BONAPARTE 17**.*

Pro část souboru začali „wintrovky“ už ve středu 19. března. Vyrazili jsme již brzy ráno a kolem poledne jsme dýchali Rakovnický vzduch. Zima, která se na krátko ještě chopila své vlády, nám sice zalézala za bundy, ale nenechali jsme se nijak odradit. Sledovali jsme většinu představení. Navštěvovali rozbory s odbornou porotou. Zkrátka čas plynul v tempu

určovaném jevištěm. Postupně přijížděli další herci a kolegové a v pátek 21. března dorazil zbytek souboru a to značilo nekompromisní změnu. Do té doby jsme se jen dívali, ale teď ukažme, co umíme.

S postupujícím časem nervozita stoupala. Už od ranních hodin jsme mysleli jen na to, jak odehrajeme. Dokonce při snídani vznikla částečně z nervózní křeče a částečně z dobré nálady (těžko povědět, čeho bylo víc) improvizovaná scénka hodnocení našeho výkonu. Taková sebeironie nebo jakýsi rituál před cestou na scénu. Ve 14 hodin začalo naše předsta-

vení. Reakce diváků byly velmi vstřícné a pomohly nám uvolnit se a získat potřebnou jistotu. Výsledek - 1. doporučení (něco jako 2. místo), cena za herecký výkon (P. Matoušek) a dvě čestná uznání za herecký výkon (S. Matoušková a J. Filip). Pokud vše dobře dopadne a budeme vybráni, zahráme si potěti na celostátní divadelní přehlídce Divadelní Děčín - Třebíč. Vše se rozhodne v pátek 4. dubna. Držte nám palce. *Aktuální informace najdete na našich stránkách.*

PROGRAM

3. dubna

Snídaně

aneb Tak už máme, co jsme chtěli

10. dubna

32. Saloon v modrém

aneb Vabank Unit a Flastr

17. dubna

A tak tě prosím, kníže

aneb Klačunáda pro dva pány, špek, cibuli a fantazii

24. dubna

Poetický podvečer

aneb Jarka Jenčíková

26. dubna

MB 50

aneb Startuje se z Divadýlka

8. května

Poslední výstřely

aneb Konec války na dlani

15. května

Rejžák z Prahy

aneb Bákov hraje hostovačku

Změna programu vyhrazena. Aktuální změny sledujte na www.divadylko-nadlani.cz

Pravidelné ranní rozbory předešlého divadelnění v „našem“ penzionku byly vždy plně obsazeny. A podporovány dobrou kávou a lahodnou krmí, zářily vždy dobrou náladou. Dokonce i v den našeho hraní.

Nejsme tady sami

Když saloon, tak v modrém aneb někdo to má rád bluegrass. Tak by se v podtitulu mohl jmenovat rozhovor s dvojicí sympatických chlapíků - Pavlem Handlíkem a Honzou Raclavským. Oba totiž pořádají již druhý rok v Divadélku SALOON V MODRÉM.

muzika, která má ustálené nástrojové obsazení – pětistrunné banjo, kytara, mandolína, basa, housle a občas též dobro (rezofonická kytara). Napro-

Honzu jsem zaznamenal někdy na konci 90. let, kdy měl agenturu Chleba. Tebe Pavle až s Barbecue - kde vy jste se potkali a co vás svedlo dohromady?

Pavel: Honza pozval moji skupinu Barbecue na jím pořádanou akci – koncert boleslavských bluegrassových kapel - v Pavilonu DDM v Mladé Boleslavi. Bylo to tuším v roce 2001. Já jsem v té době též organizoval občasné bluegrassové koncerty své kapely v KS Svět. A tehdy po krátké debatě jsme se domluvili, že ideální bude spojit naše pořadatelské snažení ve společný projekt, a tak záhy vznikl Saloon v modrém.

Honza: ... a z nadšení a chuti

o ještě větší zviditelnění bluegrassové muziky u nás v regionu, se z nich za šest let staly velmi dobře fungující a stabilní klubové večery s výborným ohlasem a návštěvností. A zde bych chtěl poděkovat i divákům za stálou přízeň, myslím, že je naprosto skvělé, že na jakoukoli bluegrassovou kapelu je schopno přijít 80 – 100 diváků!

Jaký je rozdíl mezi bluegrass a country?

(odpovídají duo) Oba tyto žánry vycházejí z americké lidové hudby, jejíž základy tvoří irská lidová muzika s příměsí černošského blues a jazzu. Bluegrass je specifický tým, že je to povětšinou ryze akustická

ti tomu pro klasickou či současnou moderní country jsou typické bicí či elektrická kytara nebo steelkytara. Bluegrass jako hudební styl je velmi mladý, vznikl ve 40. letech minulého století a jeho vznik je pevně spjat se jménem Bill Monroe. Bill Monroe jako první sestavil kapelu, která měla klasické bluegrassové obsazení (uveďeno výše) a shodou okolností jí dal jméno Bluegrass Boys. V tehdejších rádiích (v té době jediném hudebním mediu) se vžilo, že kdo hraje styl hudby, podobný stylu Bluegrass Boys Billa Monroea, hraje vlastně bluegrass music. Díky výraznému a nezaměnitelnému zvuku jedině kapely byl tak pojmenován celý nový hudeb-

ní styl. Podtrženo a sečteno bluegrass je vlastně jednou z mnoha odnoží country music.

Co vás na téhle muzice tak přitahuje?

Pavel: Bluegrass je poměrně náročný jak instrumentálně, tak vokálně. Muzikanti tak získávají skvělý a univerzální základ pro jakoukoli jinou hudbu. Zároveň k této muzice nepotřebujete nic kromě nástrojů, tudíž hrát se dá jak v koncertním sále, tak na mýtině uprostřed lesa.

Honza: Je prostě krásná. Přímočará, vzdušná, krásná.

Které nástroje ovládáte?

Pavel: Především kytaru, částečně pak mandolínu a basu.

Honza: Kontrabas a kytaru.

Dohromady děláte „modré večery“, přesto hrajete každý v jiné kapele, napadlo vás dát to dohromady - tedy muzikantsky?

Pavel: Dohromady si většinou zahrajeme na jam sessionu, který je nedílnou součástí každého Saloonu.

Honza: Ne, to ne. Hrajeme sice stejný žánr, ale každý jsme nastavený trochu jinak. O to jsou krásnější a zajímavější jam sessiony.

Co na vaše muzicírování říkáte doma?

Pavel: Ano, zde je na místě velké poděkování našim rodinám, které musí občas zadržet zuby, když se toho hraní nahromadí více než je zdraví, a pak se marně hledá prostor třeba pro obyčejný rodinný víkend.

Honza: Jo jo, Pavel to vystihl úplně přesně. Díky moc za tak skvělý ženský, který máme doma. Bez nich by to prostě nešlo.

Co čeká diváky a poslucha-

če vašich večerů v nejbližší době?

Jedeme dál v dobře zaběhnutých kolejích: tj. od října do dubna každý druhý čtvrtek v měsíci klubový večer na sále Divadýlka. Poté letos jedna mimořádnost, a to večer regionálních a spřátelených kapel 7. 5. 2008. Novou sezonu zahájíme opět Open air festivalem, který se letos uskuteční 16. srpna a kromě přehlídky skvělých kapel nám opět přibude další boleslavská bluegrassová osobnost do Síně slávy.

Co vás naposledy rozesmálo? A neříkejte, že tříčárkové bé.

Pavel: To se nedá publikovat.

Honza: Letos na horách v Harrachově, párek stokilovejch nahatejch Němců právě vyběhnuvších ze sauny na sních a mávajících na nás se slovy „Guten Abend“.

Máte jiné koníčky kromě muziky?

Pavel: Rodina.

Honza: Rodina, dýmka a v neposlední řadě tramping.

Cítíte se v Divadýlku jako doma?

Pavel: Divadýlko je skvělé místo pro Saloon v modrém. Kombinace možností hrát venku i vevnitř v rámci jednoho areálu je přímo ideální. Navíc přidá-li se skvělý steak - bar v režii Divadýlka, nemá to chybu... Ano cítíme se tu jako doma.

Honza: Aby to bylo opravdu jako doma, tak už jenom gauč. Jinak Novanta je to, co jsme léta hledali a „snad“ našli. A zlepšit? Tu cihlu pod dřevěným schodem vlevo nevyhazovat, pak máme nakřivo reprobedny.

Děkuji za rozhovor -mat-

Dětské studio

Dětské divadelní studio Divadýlka na dlani zaznamenalo v letošním roce dvě zásadní změny. Tou první je změna místa zkoušek. Z našeho divadelního sálu jsme šli blíže dětem - na 9. ZŠ, vrátili jsme se tam, kde divadelní studio začínalo. Tímto vedení školy děkujeme. Druhá změna jde ruku v ruce s tou první. Dětský soubor se rozrostl na sedm členů. Všichni tři dospělí herci, kteří divadelní studio vedou Jirka Filip, Blanka Kollinová a Petr Matoušek si právě tuto změnu nadmíru pochvalují. Do prázdnin by rádi s dětmi vytvořili krátký divadelní tvar, kterým by se mohli prezentovat nejen ve škole, ale i v Divadýlku na dlani. Už se na ně těšíme.

J. Filip

Divadýlko na dlani hledá

herce, herečky a další nadšence, kteří chtějí propadnout divadlu, tak jako my. Přijďte každé pondělí nebo středu v době od 18:30 do 21:00, kdy máme zkoušky. Případně nás kontaktujete na telefonním čísle 739 017 581 nebo nám napište:

info@divadylko-nadlani.cz.

Těšíme se na Vás.

Ohlédnutí za J. Burianem

Svoji druhou návštěvou v Divadélku NOVANTA na dlani uskutečnil ve čtvrtek 21. února básník, zpěvák a písničkář

s minulostí už nic neuděláme a budoucnost máme ve svých rukou. I přes tento trochu nostalgický závěr se představení Jana Buriana líbilo nejen mně. To alespoň dokládal potlesk,

Jan Burian. Název představení „Vítězný únor Jana Buriana“ nenechal nikoho na pochybách, že zavzpomínáme na doby sice dávno minulé, ale přesto přítomné v každém z nás. Kdo očekával inteligentní zábavu, smích i zamyšlení nebyl jistě zklamán. Jan Burian ve svém velmi civilním pojetí a s upřímností nejprve vzpomínal na doby, kdy se stály fronty skoro na vše a prokládal své vzpomínky vlastními písničkami z té doby. Po krátké přestávce odpovídal na několik dotazů z řad diváctva. Nejzajímavějším okamžikem bylo, alespoň pro mě, když Jan Burian sklenul časový a myšlenkový most od minulosti až k naší žhavé současnosti. Srovnání, které bohužel nevycházelo dobře ani pro jednu dobu. Nicméně

kterým diváci protagonistu večera odměnili. Těšíme se na další taková setkání.

-mat-

Těšte se!

Oslavte s námi 8. květen

Oslavy 63. výročí ukončení druhé světové války na vás čekají i v našem Divadélku. Ve čtvrtek 8. května od 14:00 bude vernisáž zahájena výstava o posledních výstřelech na Mladoboleslavsku, kterou připravujeme s Legionářskou obcí. Výstava potrvá celý květen. V 15:00 ojdeme položit květiny padlým posledních dnů války a v 16:30 hodin je pro vás připravena v prostorách Divadélka beseda s čestným občanem Mladé Boleslavi, odbojářem a statečným člověkem panem Bohumilem Šámalem.

Premiéry

První uvedení hry si do našeho Divadélka přijde odbyť soubor Divadla poezie Jarky Jenčíkové **Zachovejte nebeský klid**. Na tragikomické setkání tří hříšnic před branami nesmrtelnosti, které nese podtitul „Co bude, až tady nebudem“, se můžete těšit 22. května od 19:30.

V minulém čísle avizované obnovené premiéry našich starších her (**Žižkův meč a Jeden den velkokněžny**) se bohužel musí odložit až na začátek příští sezóny. Důvody tohoto odkladu jsou dva. Jedním z nich je náš pravděpodobný postup na celostátní přehlídku Divadelní Děčín/Třebíč 2008 se hrou **Rue Bonaparte 17**. Chceme hru dopracovat a dotáhnout podle připomínek odborné komise z Wintrova Rakovníka. Díky tomu, že se „republika“ koná druhý květnový týden, máme nakvap. Zároveň musíme dokončit i současně studovanou hru **Pít či nepít**. Její premiéra je již stanovena. Datum 19. července jasně říká, že bude uzavírat letní divadelní přehlídku Léto na dlani 2008. Druhým důvodem je nízké finanční příspěví Středočeského kraje na provoz našeho divadla.

-mat-

Premiéry jsou stejně obávané jako očekávané. Tohle většinou všichni milujeme - děkovačka. Foto: Michal Bureš

Pokračování z minulého vydání.

Zkoušky naší první hry - Jeden den velkokněžny - byly stanoveny podle prastarého receptu na pondělí a středu. Do té míry bylo všechno v pořádku. Dramatizace jsem se ujal sám stejně jako režie. Tady jsou první osudové chybné kroky. Pokud autor (byť dramatizace) režuruje vlastní dílko, je mu líto škrtnout každé slovo, pohled, náznak pohybu. Chce do situace na jevišti vtěsnat každé lidské citové hnutí. Kdybychom se takhle chovali v životě - to by bylo opravdu drama i komedie současné. Snad jsem se za ty roky, alespoň trochu poučil.

Osoby a obsazení na první zkoušce bylo stanoveno takto:

velkokněžna Kateřina - *Simona Hájková*, Velkokníže Petr - *já (Petr Matoušek)*, Kniže Šuvalov - *Martin Bartoš*, sluha Čokogolov a hudební doprovod - *Jitka Hollanová*, hrabě Poniatowski a sekretář velkokancléře Stambke - *Libor Ševců*, velkokancléř Bestužev Rjumin - *Zdeněk Okleštěk* a Hrabě Naryškin - *Roman Provazník*.

Jak vidno, chyběli nám muži (Libor hrál dvojroli), naopak Jana Eršilová neměla co hrát. Pociťoval jsem odpovědnost za lidi, které jsem přizval k našemu divadlu. Simča velmi brzy po začátku zkoušení onemocněla chřipkou a Jana začala zkoušet alternaci - jednak proto, aby se dalo zkoušet dál - jednak jsem jí chtěl „zaměstnat“. Ovšem spousta drobných nedorozumění, moje nezkušenost ba přímo naivita v režisérské roli, se rovnala dostatečně destruktivnímu výsledku - Simča se sama postavila na druhou kolej a stala se tak alternací k Janě. Zkrátka poměrně schizofrenní situace.

Zkoušky probíhaly nejen ve škole, ale někdy kolem dubna až května roku 1999 jsme získali první útočiště. Bylo jím Škoda Auto Muzeum - mohli jsme zde zkoušet, hrát i pořádat drobné kulturní akce - Divadelní jubilejní podvečery. Situace zrála k první premiéře. Rozdílňá herecká úroveň jednotlivých aktérů byla velmi patrná, ale vcelku se dařilo hru vést k předvedení před diváky. Den premiéry 16. 6. 1999 byl pro nás opravdovým

DO 100 JEN 90

Historie Divadýlka krok za krokem

Díl 2: A začalo se zkoušet

křtem. Vystupovat jako herci, jsme byli zvyklí skoro všichni. Jenže teď to bylo dost jiné. Nešli jsme před diváky jen se svou postavou, ale s celou hrou, režii, výpravou... zkrátka zkouška ohněm. Mladý soubor se mohl po nezdařené premiéře rozpadnout, všechno mohlo vyletět komínem.

Jak dopadla premiéra? Upřímně

„co dům dal“ nebyl zrovna ten nejšťastnější. Však nám to také porota Wintrova Rakovníka - středočeské přehlídky - dostatečně jasně vysvětlila. Ale o tom až později. Premiéra patřila Janě Eršilové, Simona hrála první reprízu. Jana patrně vycítila silnou hereckou konkurenci v Simoně a sama z divadla odešla. Dala přednost spor-

Jana Eršilová a Zdeněk Okleštěk jako velkokněžna Kateřina a kancléř Bestužev - Rjumin.

Foto: archiv Divadýlka

- nepamatuji se. Jedinou odpovědí, jestli se to tehdy líbilo, je fungování našeho divadla až do dnešních dnů.

Záhy po premiéře jsme si uvědomovali nejen libé pocity, ale i chyby, které nastaly při zkoušení, při hře. Pokud mám být upřímný, tak největší rezervy ve zvládnutí role byly stále u Jany. Ne, že by se nesnažila. Ale její mládí a lidská i herecká nevyzrálость a moje režijní bezradnost a neschopnost řešit vzniklou situaci byly na škodu jejímu výkonu i celému našemu představení. Ona mohla být dobrá Kateřina, ale tak za pět šest let. A proto tahle chyba nepadá na její mládí, ale na mou hlavu, tehdy středního věku.

Věc, kterou jsme takřka úplně zanedbali, byly kostýmy. Systém

tu, který v té době aktivně dělala. Já si z práce na téhle hře odnesl pro sebe veliké poučení - všechno se má řešit z očí do očí. Věci, které nevykneš, ať už z obavy nebo protože nechceš ublížit, zůstanou nevyřešeny a vztahy souboru jsou neurovnané.

Od té doby hrajeme „Kateřinu“, jak se této hře v souboru familiérně říká, nepravidelně v mnoha alternacích, ale dosud. V letošní 10. divadelní sezoně našeho souboru ve mně zesílilo přesvědčení, že je to stále platný titul na repertoáru, a že bychom měli své drobné zkušenosti zúročit a naši první hru nastudovat znovu a důsledně se věnovat i výpravě v prvním uvedení tolik opomíjené.

Příště: Žižkův meč a jedna fúze

S Rejžákem do Divadýlka

Prolhaná Katty patřila k úspěšným bakovským inscenacím. Foto archiv autora

Nebojte, nejde o úklid organizovaný pod záminkou představení. To se k nám 15. května chystá divadelní soubor Tyl z Bakova nad Jizerou. Jejich nové představení nese tak podivný název, že jsem neodolal a zeptal se Vlasty Bobkové (vedoucí souboru), na co že se naši diváci mohou těšit.

Rejžák - ve spojení s divadelním představením, to může mít několik významů. Můžeš našim divákům vysvětlit, proč takový neobvyklý název?

Slovo rejžák je z divadelní hantýrky a tam, odkud pochází autor této hry, tak nazývají režiséra. I když samozřejmě některý režisér bývá pro herce i tím pravým „rýžovým kartáčem“, kterému se lidově říká také rejžák. Já tajně doufám, že se to mě, jako začínajícího režiséra v tomto případě, netýká.

Rejžák je tedy v této naší hře režisér - borec, který přijde z Prahy do venkovského souboru, aby tam pozvedl amatérské divadlo a zinscenoval moderní hru. A jak to dopadne, to uvidíte sami.

Bakovský soubor není nejčastějším hostem v Divadýlku. Tak proboha, kde hraje?

Samozřejmě hrajeme především v Bakově, kde se konají premiéry našich her. Tam také tak 2x až 3x reprizujeme. Pravidelně 1x ročně vystupujeme v Mnichově Hradišti, v sousedním Klášteře, hráli jsme asi dvakrát i u vás, vystupovali jsme v Neratovicích, třikrát jsme se účastnili i festivalu Treglova Bělá. Ale já vím, na co narážíš. Od minulého května, kdy jsme měli premiéru Věna slečny Laury, o nás jaksi není slyšet. Sice jsme měli nasmlouvané termíny představení po okolí, i u vás, ale otěhotněla nám skvělá představitelka hlavní role. A jak to tak bývá, hned „vyfásla“ neschopenku a my jsme si nemohli vzít takřkajíc na triko, aby se jí v této pohybově náročné roli něco přihodilo. Alternace nebyla, nebo se spíše žádná z děvčat necítila na to, aby ji dobře zastoupila a my jsme byli nuceni zatím Lauru „odložit“. Takže padla i představení v okolí i na loňské Tréglově Bělé. Nás to moc mrzelo, ale naší Zuzce moc přejeme, aby jí to vše dobře dopadlo a doufáme, že hned jak v budoucnu přestane s kojením, bude zase hrát.

Od minulého října proto zkoušíme novou hru: Rejžák z Prahy od Jaromíra Břehového, autora, režiséra a herce z amatérského souboru ze Žlutic. Já jsem ji viděla vloni na Hronově a zaujala mne tématem i obsazením, které sedí i na náš soubor. Mimořádně žlutíťti se s ní s velkým úspěchem zúčast-

nili i festivalu ve Vysokém.

Jezdíte na přehlídky?

V minulosti jsme byli asi dvakrát v Rakovníku (Rajčatům se letos nedaří, Poprask na laguně), předloni jsme tam byli také vybráni a zase smůla – hlavní představitelka měla úraz a nemohli jsme se zúčastnit.

Byli jsme dvakrát na Bechyňském Perlení, jednou s úspěchem i na přehlídce v Libochovicích. I když popravdě řečeno, účast na různých festivalech není vůbec naší metou. Chceme především, a to je mottem i nynější hry, bavit našeho diváka, a pak trochu i sebe.

Tvůj nejsilnější zážitek z vašeho divadla?

Ježíši, zážitků je mnoho. Ale mé nejsilnější osobní zážitky jsou spojeny spíše s fungováním našeho spolku, a to třeba z doby, kdy jsem se nacházela ve složité životní situaci a všichni ochotníci, jak my si z tradice říkáme, mi byli jednou velkou rodinou, nebo kdy mně všichni od divadla pomohli s vystěhováním domu před rekonstrukcí. Silným, i když smutným zážitkem, byl asi před 20 lety i požár naší Radnice, kde hrajeme to naše ochotnické divadlo. Tehdy jsem opravdu cítila, jak asi muselo být obrozencům, když hořelo Národní divadlo. Pak mám také velmi ráda chvíle, kdy se semkneme všichni dohromady, třeba před premiérou, nebo když realizujeme šílené nápady a vyrazíme jako kolaudační komise do nového domu našich kamarádů, nebo jako bezdomovci na oslavu něčích narozenin.

Co bylo vaším erbovním klenotem, které představení?

To asi bylo několik představení. Z dob minulých určitě

Těžká Barbora, Nebe na zemi, Strakonický dudák, Poprask na laguně. Pak i Podskalák. Z těch novějších – komedie Ten, kdo utře nos, ale i Prolhaná Katty.

Omlazujete soubor? Nebo sázíte na oštěřené matory?

Rádi bychom soubor i omladili, ale nějak se to v poslední době moc nedařilo, hlavně co se týče pánské části souboru. I když v této nové hře máme nového nadějného herce, tak věříme že zůstane našemu souboru věrný. Mezi námi – tajně naděje vkládají naši členové i do svých vlastních potomků. Ale kdyby někdo měl zájem stát se naším členem, rádi ho uvítáme, a to nejen jako herce, ale i třeba jako technika, zvukaře či osvětlovače.

Děkuji za rozhovor

-mat-

Náměty, glosy

Nenechte si ujít

CO V NAŠEM DIVADLE NEUVIDÍTE

Dovolte, abych vás přivítal v nové rubrice, která by vás měla upozorňovat na mimořádné divadelní zážitky, které se nám přihodily jinde než v Divadýlku NOVANTA na dlani, často na profesionálních scénách. V tomto čísle bych začal žánrem, který milujeme, ale ke kterému se pro nepřekonatelné antipositivity klíčových členů souboru, doufám, nikdy neodhodláme. Přes zmíněnou náklonnost pravděpodobně nikdy v našem divadýlku nevidíte muzikál. Proto bych Vás rád pozval na jedno slavné muzikálové představení do naší obdivovaného divadla.

Když se dnes řekne muzikál, většina diváků si pod vlivem reklamy vybaví „typické“ pražské muzikálové scény jakými jsou divadla Hybernia, Kalich,

Ta Fantastika nebo Broadway, případně tradiční Karlín. Poté, co jsem měl v uplynulých sezónách možnost zde shlédnout několik titulů (např. Johanka z Arku, Rebelové, Golem, ...) a možnost porovnat je s hudebním divadlem na činoherních scénách, musím napsat, že hudební divadlo v podání souborů, které jsou převážně (nebo také) činoherní, u mě na celé čáře vítězí. Na kvalitní muzikálovou zábavu tradičního střihu a převzaté osvědčené tituly z americké produkce bych vás poslal do Divadla Na Fidlovačce (Hledá se muž zn. Bohatý!, Funny Girl, ...), tedy pokud vám nevdají menší prostor a nevyžadujete najednou „čtyřicet tanečnic“ na jevišti. Kvalitním hudebním divadlem jsou známé i menší studiové scény (za všechny Semafor nebo Ypsilonka), které nepochybně předvádějí též zajímavější představení než tzv. velké muzikálové produkce, ale z jejich aktuálního repertoáru nic konkrétního neznám.

Mé dnešní doporučení se bude týkat představení, které je již osm let na repertoáru Divadla v Dlouhé, a přestože jeho záznam vysílala (již v roce 2002) Česká televize, stále je beznadějně vyprodané. Hra sklídila řadu cen na divadelních přehlídkách a dostala řadu nominací na výroční ceny Thálie, ale nejvyšším oceněním je bezpochyby zájem diváků o představení Jak jsem se ztratil aneb Malá vánoční povídka. Křehký příběh spisovatele Ludvíka Ašekeňázyho, který upravil Jan Borna, balancující na hranici snu a skutečnosti se odehrává v zasněžené Praze o Vánocích roku „jáuzněvím kterého“. Vypráví se v něm o chlapičce a městě, o bloudění a setkávání, o rošťáctví, fantazii a dobrosrdečnosti. Zavede vás do let šedesátých minulého století a připomene nebo představí (to podle vašeho věku)

vám tu legendární atmosféru, kdy v Bílé Labuti udávala tón bulharská móda, policistům se říkalo „přislušníci“, lidé si posílali přání poštou a na Vánoce sněžilo. Během představení zazní řada dobových hitů, které přímo na jevišti hraje živě kapela složená z účinkujících, což je výrazný rozdíl oproti zvukové sterilitě ostatních muzikálů, a vy máte pocit jedinečnosti a neopakovatelnosti. S radostí podlehnete několikanásobné iluzi – návratu ztracených „zlatých“ časů, jednoduchosti světa viděného očima dítěte, okouzlení všedními věcmi a událostmi. Před prvním shlédnutím jsem se upřímně těšil, jak režisér Jan Borna vyřeší obsazení hlavní postavy malého Pavlíka. Pamatoval jsem si ho totiž z jednoho rozborového semináře na přehlídce ochotnického divadla, kde nám vysvětloval, že děti a zvířata na jevišti nepatří, protože tam jsou vždy zneužívány a vyvolávají komiku nechtěného. A pan režisér mě nezklamal, hlavní postavu hraje Pavel Tesař, člen Divadla v Dlouhé, a jeho dětskost je vytvářena, vedle jeho vynikajícího herectví, i velikostí rekvizit a postav na chůdách, se kterými přichází do kontaktu, což jedinečně dotváří poetiku představení, které se tím zároveň dostává na pomezí dalšího žánru a totiž loutkového divadla. Herecký výkon Pavla Tesaře patří k oceňovaným přednostem představení a v jednom z ohlasů se o něm píše „hraje dítě tak, že je přesvědčivější než dítě a zpívá Václava Neckáře přesněji než Václav Neckář“.

Tedy pokud jste ještě neviděli Jak jsem se ztratil aneb Malou vánoční povídku, sledujte program Divadla v Dlouhé, a jak se objeví – neváhejte.

-rak-

Soubor se představuje

Simona Matoušková

Při prvním rozhovoru mi to prošlo. Ukázalo se však, že napodruhé si nemohu dovolit opomenout rodinu principála našeho souboru. Proto jsem si zcela dobrovolně, au, ještě mě bolí trochu ruka, promiňte, dobrovolně vybral Simonku Matouškovou a požádal jí o rozhovor pro druhého Kurýra.

Simonko, máme za sebou další přehlídku amatérského divadla Wintrův Rakovník. Jak se ti tam líbilo?

Jako vždy - pěkně. Strávila jsem v Rakovníku tři dny ve společnosti divadelních kolegů, které mám ráda. Výborně jsem se najedla v divadelní restauraci a našla úžasný butik, kde jsem nakoupila spoustu krásných věcí Simonce a sebe odměnila za nalezení prvního zoubku.

Na výlet se vydala i Tvá a Petrova půlroční dcera Simonka, jak té se v Rakovníku líbilo?

Pro Simonku to byl první velký výlet. Přesto ho zvládla jako starý ochotník.

Jak hodnotíš letošní přehlídku?

Vzhledem k tomu, že jsem se musela střídat v péči o Simonku, nemohla jsem vidět všechna představení a zúčastnit se společenských večírků, kde se to všechno probírá. Sama za sebe musím říci, že jsem zhlédla těžké kusy (Krvavá svatba, Na širém moři). Divadelní atmosféry jsem z nich moc nenadýchala. V Krvavé svatbě jsem se i zasmála, ale bohužel to akteři neměli v plánu, mě rozesmát. Celkově hodnotím letošní přehlídku v Rakovníku jako velmi zdařilý výlet.

Dnes už víme, že porota rozhodla o doporučení naší hry Rue Bonapart 17 na celostátní přehlídku. Je to pro tebe překvapení?

Ano. Po hodnocení, které jsme slyšeli po představení, jsem ani nedoufala, že by naše hra stála za zmínku v závěrečném hodnocení. Myslím si, že výtky směřované na hlavu Petra a Radka byly příliš osobní než divadelní. Postup mě samozřejmě velmi těší a doufám, že výběrová komise rozhodne o naší účasti na národní přehlídce.

Péče o malou Simonku Ti jistě zabere většinu času, jak to změnilo Tvůj vztah k divadlu?

Nijak. Simonka (vlastně já) má takové štěstí, že se narodila šikovnému tatínkovi, který dokáže maminku (skoro) ve všem zastat, a když je potřeba, přijedou na pomoc dědečkové a babičky. Takže já se můžu dle svého svědomí věnovat divadlu tak, jak sama uznám za vhodné. V současné době mi ale svědomí říká být co nejvíc se Simonkou.

Divadelní plány do budoucna? Nemám.

Zabrousíme trochu hlouběji do minulosti - kde tě potkalo divadlo?

Asi doma. Moje sestra (o 8 let starší) začala hrát jako první a to v divadle KaSS Mladá Boleslav s režisérem Kunou. Tam jsem si poprvé zahrála roli Sumce v rybníčku. Bylo to náročné vydržet pod vodu hodinu a půl. Měla jsem ovšem štěstí, mohla jsem se o přestávce vždy nadechnout (chachacha - pozn. red.). Tehdy mi bylo asi devět let.

A cos dělala pak? Divadýlko na dlaní ještě nebylo.

Pak jsem vždycky musela vylézt a vytřít se froté ručnícem.

Myslím další soubor.

Promiňte, tato role mě velmi zasáhla, proto o ní velmi ráda hovořím. Tak tedy. Další soubor - Dobrovít Dobrovice, pak Divadlo poezie Jarky Jenčíkové, no a pak Divadýlko.

Za tu dobu jsi odehrála spoustu rolí - která je ta nej?

Tak samozřejmě výše zmíněný sumec, pak Pulec v představení Bubáci a Hastrmani...

A která role z Divadýlka si získala tvé srdce?

Krvavá Perchta v Putování za Mikulášem. Taky velkokněžna Kateřina a Pěnice nebo Loutna

*Děkuji Ti za rozhovor
Ptal se Jiří Filip*

Vtip na závěr

Manžel si přijde do ordinace pro výsledky svojí ženy. Lékař se tváří zkomoušeně a nakonec ze sebe vypraví: "Nezlobte se pane Novák, ale nám se v laborce pomíchaly zkumavky s krví. No a já teď nevím, jestli má vaše žena AIDS nebo Alzheimer. Ale všechno jde samozřejmě napravit. Podívejte, naplánujte si na sobotu výlet, zavezte jí někam daleko od domova a tam jí vysaďte. A když se vám vrátí domů - tak už bych s ní nespál".

Divadelní kurýr 02/2008 - nepravidelný občasník

zapsán do evidence tisku ev. č.: MK ČR E 18153

náklad 100 ks, vydává Divadýlko na dlaní občanské sdružení, IČO: 70854343,

redakční rada: Libor Ševců, Jiří Filip, Radek Kotlaba a Petr Matoušek

kontakt: 739 017 581, email: info@divadylko-na-dlani.cz

Zdarma - neprodejné